

Per moltes veus reagrupades més

Reagrupar-se. Re-unir-se. Perquè ens necessitem a tots. Perquè no ens podem permetre el luxe de prescindir de ningú i perquè ens hem de reconèixer capaços d'anar junts. I hi ha moltes maneres d'anar junts, més enllà d'una llista única. No puc assegurar que sense unitat no hi haurà independència, però puc dir que pot haver-hi independència si hi anem junts. La desunió i la consegüent confrontació ha conduït a un determinat fracàs en els objectius principals de les forces independentistes.

Per experiència pròpia puc parlar, amb agraïment, de la predisposició i bona sintonia amb Reagrupament a les eleccions municipals del 2015 quan vam acordar anar en coalició i revalidar l'alcaldia de Girona. I, més recentment, pel compromís mostrat per la majoria de reagrupats i del mateix partit adherint-se al Consell per la República, un instrument d'unitat estratègica des de l'espai lliure europeu -per tant fora del control i les conseqüents represàlies dels poders polítics i judicials espanyols- que ha de servir per acabar entre tots el que vam iniciar el Primer d'Octubre.

Aquesta voluntat de lligar mirades transversals des de la política, però també des del món civil i saber-les conjugar adequadament ha estat un

dels eixos argumentals que durant aquests anys ha defensat *La Veu de Reagrupament* en el centenar de números editats. Us felicito per la perseverança de mantenir activa durant més d'una dècada aquesta comunicació política i la voluntat d'explicar-hi que com més units estiguem, més forts serem per assolir el repte col·lectiu que ens hem proposat. En aquest sentit, cal recordar que hi ha una cosa que no es pot menystenir mai: la força de la gent. La unitat com a poble és molt més sòlida que la unitat merament política. No hi ha res ni ningú que pugui aturar la veu d'un poble unit

cívicament alçat contra la injustícia i la repressió.

És obvi que tot i la bona feina que es fa des del Govern de Catalunya, la política parlamentària en clau autonòmica té un recorregut cada vegada més reduït i controlat. En els propers temps caldrà altes dosis de compromís i valentia des de la societat civil per culminar el procés polític que vam començar l'octubre de 2017. Si tots i cadascú de nosaltres interioritza el 'preparem-nos' davant els nous embats democràtics que vindran i treballem coordinadament des de l'àmbit que ens correspon per tal que el dret a l'autodeterminació dels catalans sigui plenament respectat i reconegut, de ben segur assolirem la independència més d'hora que tard. El camí recorregut fins ara, malgrat errors, decepcions, trencadisses i patiments, és un camí fabulós, colossal, que cap generació de catalans ha fet en temps moderns. I això ho hem de posar molt en valor per encarar els propers anys. Un repte que n'estic segur llegirem en els futurs cent números d'aquest butlletí.

Carles Puigdemont i Casamajó

130è President de la Generalitat de Catalunya

Sumari

100 números / *Josep Sort*

PÀGINA 2

Manifest 80 anys del Front Nacional de Catalunya

PÀGINA 3

Relat / *Josep Felip*

PÀGINA 4

Balanç de situació 2020 / *Carles Sastre*

PÀGINA 5

La tranquil·litat de no haver renunciat a res / *Teresa Casals*

PÀGINA 6

La nostra història encara no està escrita / *Josep R. Soldevila*

PÀGINA 7

Trobada amb MH President Quim Torra

PÀGINA 8

Eleccions / *Albert Aragonès*

PÀGINA 9

I més...

La secció habitual de llibres a càrrec de Pere Torra

100 números

Amb aquest exemplar de *La Veu* de Reagrupament, arribem al número 100. Queda lluny, quan, el mes de febrer de 2010 va començar aquest projecte de butlletí digital. Llavors era una publicació de l'Assemblea de Reagrupament del Barcelonès. Però la feina que va fer durant els primers números va ser tan excel·lent, que va arribar un moment que vam decidir que es convertiria en el portaveu nacional de la nostra Associació.

I a partir d'aquell moment així va ser, i fins ara, 10 anys després. Vull agrair tots els que hi han col·laborat. Començant, naturalment, per les dues directores que hem tingut. Sí, dues dones han assumit la màxima responsabilitat de tirar-lo endavant. La Montserrat Tudela, primer, i després, i encara continua, l'Eva Solé. Sense elles, probablement això no hauria estat possible. Com tampoc hauríem arribat aquí sense el responsable del disseny, en Lluís Boet. Gràcies, Lluís, per adaptar-te sempre als nostres horaris atzarosos i imprevisibles, i fins i tot, per afegir l'humor de la Pesca Salada. I, per descomptat, una agraïment a qui, durant molt de temps va fer de corrector lingüístic, i que avui ja no hi és entre nosaltres, l'enyorat i, com el va definir la Teresa Casals, «discret, minuciós, responsable, càlid i constant» Joan Prats. Finalment, l'espai de crítica de llibres, portat per en Pere Torra, a la contraportada,

La Veu
Butlletí de Reagrupament-Barcelonès

L'única eficiència, la política d'estat

El més greu és, però, que el que és absolutament inviable és la Catalunya autònoma.

invent molt poc reeixit que ara, veurem fins quin punt, només defensa Rodríguez Zapatero.

El més greu és, però, que el que és absolutament inviable és la Catalunya autònoma, una Catalunya que genera uns recursos econòmics que no pot retornar als seus ciutadans en forma de benestar, ni en ajuts a les seves empreses, ni a la pagament ni als seus estudiants ni a la recerca ni a tantes i tantes responsabilitats que tot país modern i just ha de donar als seus ciutadans.

El nou govern autonòmic ja ha tornat a iniciar la dinàmica d'intentar fer eficient un sistema impossible. Amb l'epòlca fiscal, amb la manca de poder polític, amb les institucions financeres sense cap control català, amb la dependència econòmica, només amb la ridícula força d'una diputació, Catalunya no pot fer front a cap repte important per al seu present ni per al seu futur.

Cal treballar sense defalliment per aconseguir la majoria política que porti Catalunya a disposar de les eines necessàries per fer possible la plenitud nacional, és a dir, la plena capacitat de decidir el seu destí.

Joan Carretero
President de Reagrupament

NÚMERO 100 • FEBRER DEL 2010

Primer número de *La Veu* completa el *backstage* del nostre butlletí, donant-li un toc de distinció intel·lectual. A tot els esmentats, mil gràcies. I també, és clar, als qui han escrit les pàgines, alguns des del primer número, com la pròpia Teresa Casals, que fins i tot ha tingut temps de ser Creu de Sant Jordi, i d'obtenir premis de lleialtat lingüística, o l'Albert, en Josep Ramon, en Joan, la Rut, la Montserrat, en Carles, en Xavier, la Ramona, l'Ignasi, la Pilar, en Marc, i molts d'altres que dono per esmentats.

Com podeu veure, aquest número 100, compta amb col·laboradors prou coneguts. Volem agrair-los la seva resposta immediata i positiva a escriure. I d'altres, que no han tingut temps ara, s'han compromès a fer-ho

Editorial

La lluita per la llibertat de la nostra nació continua i veiem ara un nou repte: ja que Espanya a l'hora d'ara ha obert un front global envers Catalunya en cada àmbit de la nostra vida, es convertirà en una lluita. Reagrupament Independentista ha de treballar la seva feina que assolirà el nostre objectiu: la independència i la reglamentació democràtica. Les eleccions municipals són una oportunitat per presentar una candidatura única independentista transparent i honesta a Barcelona. Si ha passat en mans, és un fet. Reagrupament hi ha treballat un paper cabdal, tanmateix un acord general i flexible, per tal que, un cop passada la primera etapa, permetem ampliar la col·lecció d'articles breus, un projecte d'articles i columnes, que presenta una imatge de solidesa i substancial autoritat. Reagrupament, abstraeu que respecta la seva independència. Un acord de consens entre tots els dirigents de Barcelona de Reagrupament, que, mitjançant els seus coordinadors, l'han ratificat per acordament. El més important és renovar el seu compromís personal per tal d'assolir l'acte en aquest nou repte.

Ara i sempre, la presència amb la ciutadania, el que a ha, ha format part del nostre gènere de la nostra associació, per aquest motiu veiem el butlletí de Reagrupament Independentista que una vegada més una nova etapa que ara ajudarà a enfortir la comunicació tant externa com interna de la nostra associació i seguir establint una relació més organitzativa, associativa i transparent. Per això un encoratjament que us el feu veure, que hi participeu i que hi afegiu.

En aquesta primera etapa us vull presentar el projecte de comunicació, el més important de la nostra associació, que permetrà donar el que és el nostre projecte, el més important i el més urgent, i donar un punt d'unió a un àmbit d'actuació política que és el nostre objectiu de treballar a Barcelona.

El consell de Junta estan formats per un equip de reagrupament, tant en la seva organització com en la seva representació i el més important de la nostra associació i el més important de la nostra associació, que permetrà donar el que és el nostre projecte, el més important i el més urgent, i donar un punt d'unió a un àmbit d'actuació política que és el nostre objectiu de treballar a Barcelona.

El consell de Junta estan formats per un equip de reagrupament, tant en la seva organització com en la seva representació i el més important de la nostra associació i el més important de la nostra associació, que permetrà donar el que és el nostre projecte, el més important i el més urgent, i donar un punt d'unió a un àmbit d'actuació política que és el nostre objectiu de treballar a Barcelona.

Vicenç Galimany Llobet

Marc Vilhinas
Coordinador del Barcelonès

més endavant. Aquest és un número que demostra la filosofia de Reagrupament: la seva transversalitat per la Independència. Gràcies President Puigdemont, Laura i Carles.

Després de la tragèdia dels darrers mesos, s'imposa tornar a ocupar el carrer i acabar la feina, que tenim força avançada. Volem agrair al President Torra la defensa aferrissada que ha fet del govern de Catalunya, de les seves competències i de la prioritat del benestar i la salut dels catalans i catalanes, havent de fer front a atacs odiosos des dels sectors polítics i mediàtics espanyols. Quin odi que us tenen, President! Senyal que aneu pel bon camí. Pel camí de la Llibertat.

Finalment, amb l'adveniment del 80è aniversari de la fundació del Front Nacional de Catalunya, hem decidit reproduir-ne el manifest que s'ha fet públic darrerament i que marca el fil roig de la resistència patriòtica que ens ha portat allà on som ara. Llavors, el 1939-40, al caire de l'extermini, van existir homes i dones que no es van donar per vençuts, ben al contrari, van sortir al carrer, van penjar estelades, van fer accions de propaganda clandestina. I van revifar el país, ens van salvar els mots... la dignitat i la força de continuar lluitant. Per Catalunya!

100

Josep Sort
President de Reagrupament

Manifest 80 anys del Front Nacional de Catalunya

El 04/5/1940 es fundà a París, al número 39, de la rue Marois, l'organització patriòtica resistent que dos anys després s'anomenà Front Nacional de Catalunya FNC.

Els sotasignats, antics militants, perseguits, i empresonats per la seva militància al FNC, junt amb amics i estudiosos de la trajectòria del FNC, han cregut convenient fer un seguit d'actes per difondre la trajectòria de l'organització que, agafant el relleu a Estat Català (EC) i Nosaltres Sols! (NS!), inicià les primeres accions de resistència en el període (1939-1947). També la seva col·laboració amb els governs francès, britànic, polonès i nord-americà durant la Segona Guerra Mundial, que va permetre que unes 800 persones, militars, jueus, pilots d'aviació, poguessin fugir de l'Europa ocupada. Al llarg dels anys, el FNC va mantenir viu l'esperit patriòtic de lluita contra la dictadura.

El FNC fou el tronc de l'arbre del qual nasqueren les organitzacions de l'esquerra independentista: Partit Socialista d'Alliberament Nacional (PSAN), PSAN-p, Independentistes dels Països Catalans (IPC), Comitès Solidaritat Patriotes Catalans (CSPC), Moviment Defensa de la Terra (MDT), que amb el seu combat han permès la persistència de la nació.

El llarg camí de l'independentisme fins a l'octubre de 2017, és el resultat de la continuïtat del fil conductor dels que no es rendiren el 1939, fins els defensors de les urnes del primer d'octubre de 2017, l'esforç d'uns i altres ens ha permès avançar en el procés d'alliberament nacional i social, en el camí de l'exercici del dret a l'autodeterminació de la nació completa.

Visca la Terra!

Països Catalans, 14 d'abril de 2020

Els sotasignants membres de la Comissió 80 anys del FNC:

- Xavier Alcalde Pena
- Agustí Barrera Puigví
- Jaume Domènec Domènec
- Teresa Clota Pallà
- Oriol Falguera Ribas
- Josep Ferrer Ferrer
- Joaquim Ferrer Mallol
- Josep Maria López LLaví
- Jaume Renyer Alimbau
- Fermí Rubiralta Casas
- Carles Sastre Benlliure
- Robert Surroca Tallaferro
- Àlvar Valls Oliva
- Joana Viusà Galí

Relat

La Veu de Reagrupament arriba al seu número cent. El nostre butlletí de debat i ratificació de la proposta que defensem pel nostre país i la seva gent és el principal mitjà de comunicació amb els nostres associats i tothom que ens vulgui llegir i conèixer.

Des de la primera assemblea nacional del tres d'octubre de 2009 en que és van aprovar els estatus i la direcció de Reagrupament, aquest s'ha mantingut ferm davant totes les circumstàncies, que en la vida de les entitats, com en la de les persones, solen estar acompanyades de llums, ombres, dubtes i en darrer terme de reafirmacions, reafirmació del relat, relat que és la nostra paraula. Relat i paraula que es sintetitzen en el nostre lema: Independència, democràcia i treball.

A l'entorn d'aquest relat, Reagrupament ha vestit la seva estratègia, les seves aliances, el seu argumentari..., les seves crisis. De tots aquests elements obtenim la força per continuar lluitant. *La Veu*, la nostra veu..., Reagrupament, els articles, les opinions, els nostres posicionaments, els nostres pactes donen voltes sobre aquest relat: Independència, democràcia i treball. Aquest article, però, no vol parlar del relat de Reagrupament. Reagrupament no és res més que un mitjà al servei d'una finalitat. Vull parlar de d'altres relats, de relats més vells i determinants que el de Reagrupament. Vull parlar del relat del nostre país, de Catalunya, del relat de l'estat espectral -Nàsgul- que ens

governa. De ser republicà. Catalunya com a Nació, com a país, té moments i situacions constituents, moments i situacions que, posteriorment, historiadors, trobadors i poetes blasmen en relats, normalment èpics i lírics, que la gent coneixen, fan seus i informen conductes i caràcters tant individuals com col·lectius que acaben determinant l'esdevenir de nosaltres mateixos i de les comunitats.

França és constitueix com país a modern el dia que tallen el cap al rei Lluís XVI. El seu himne, la seva bandera, el seu lema, la seva naturalesa de règim polític (República) dos cents vint-i-set anys més tard és el mateix. Hauran tingut un, dos i fins a cinc models de República, han sofert guerres; mundials, regionals, colonials, civils fins i tot, però la naturalesa de França és la mateixa.

Espanya; igual: dos reialmes estrangers vestits en el despreci al poble, l'adulteri, la misèria, la corrupció, els pronunciaments, les guerres dinàstiques i de religió que donen lloc a un moment constitutiu, no d'alliberament, sinó a una tragèdia que avui és manté viva com mai: el 18 de juliol i el feixisme triomfant amb la seva "rojigualda".

Una historia i un fet constituent que avergonyeix el món, una història sense lletra, sense música, sense poesia, sense cap tipus de tendresa, de comprensió, de caritat i per tant d'esperança. Un relat que no és relat, un relat de país que s'escriu en les sentències dels tribunals contra la seva gent. Algú dubta? Les marxades

feixistes aquest passat diumenge per totes les capitals d'Espanya són una vergonya, no perquè no ho puguin fer, són una vergonya perquè el vestit continua essent el mateix; el despreci i l'odi. Si a França el relat, la seva naturalesa és: "liberté, égalité, fraternité", a España és: "todo por la patria".

I nosaltres, quin es el nostre fet constituent? Quin és el nostre relat? El relat a mig camí entre la col·laboració, la por i l'aprofitament de les engrunes del botxí..., ple de moments èpics que han acabat en derrotes i que ens han ajudat a mantenir la nostra dignitat com a poble, a conformar la Nació, a compondre lletres i himnes que ens enorgulleixen..., a tenir i, sobretot, a determinar el caràcter de gent treballadora, soferta i poruga.

Si el fet constitutiu dels francesos va ser tallar el coll al rei, el dels espanyols el 18 de juliol de 1936, el nostre, per mi, se'ns dubte és l'afusellament del President Companys. Tenim relat més que suficient per dir i demostrar al món lliure que tenim raó, que la raó justa està de la nostra banda. Ara tenim una feina, no tornar a conformar-nos en la derrota del relat excel·lent, la feina és guanyar la independència, estem a mig camí, no podem defallir ni conformar-nos. *La Veu* servirà per mantenir viu el relat i Reagrupament per mantenir-se fidel als seus objectius que volem siguin els del nostre país: Democràcia, Treball i Independència.

Josep Felip i Fillat

Balanç de situació 2020

Suposo que tothom te clar que la crisi del Covid-19, crisi de salut pública, econòmica i social, no ha fet més que accelerar de manera vertiginosa tendències que ja eren presents. La velocitat és l'element clau i, per tant, la capacitat d'adaptació i de resposta no es pot permetre dilació, i això amb les complexitats d'un context de "mentalitat confinada".

Aquests canvis impacten en els dos grans problemes que té en l'actualitat l'Estat Espanyol: la situació econòmica i el "problema català".

La situació econòmica, que ja era preocupant amb uns nivells de dèficit i deute cada cop menys assumibles, ara s'ha agreujat amb la caiguda lliure del PIB i de l'ocupació, el trencament de la Caixa de Seguretat Social per l'increment de les prestacions i els canvis estratègics a nivell mundial, cas Nissan per exemple.

La situació és clarament de fallida, pidolant el salvament a la UE que ja veurem com acaba, amb quins costos i obligacions. Els nivells d'atur i sense cobrar les prestacions, de desigualtat i d'empobriment fan pensar en un malestar social generalitzat del qual en pensa treure rèdit la dreta, poca cosa pot fer-ne Unidas Podemos estant al govern per capitalitzar el descontent.

La resposta de l'Estat no pot ser altra que l'ús d'amortidors, entenguis per exemple la renda mínima temporal i el reforçament dels mecanismes repressius i de control social. La deriva cap a la dreta i

Ploma convidada

Carles Sastre,
Secretari General
de la Intersindical-CSC

l'autoritarisme està servida.

D'ençà de 2017, després del "a por ellos", el procés de centralització no ha cessat. Recordem un 155 que no acaba de passar, el cas d'Interior és palmari, els tres objectius estrella son Interior, Tv3 i la immersió lingüística. I ara un Estat d'Alarma que cada cop s'assembla més a la LOAPA (Juny del 82 i conseqüència directa del 23-F del 81), les darreres intencions per part del Gobierno per reformar la Llei de Seguretat Ciutadana i la Llei de Salut Pública reforçarien aquesta tendència a la recentralització i també al control social, sobretot després de les darreres aliances polítiques.

Si a aquesta tendència hi afegim la deriva cap a l'autoritarisme, més la necessitat d'alleugerir la

despesa pública, que per lògica implicaria una revisió a fons de les administracions públiques en general, convindrem que l'ofensiva recentralitzadora agafa més inèrcia.

Mirem l'altra columna del balanç, passat el temps i el dol de l'octubre del 2017 (més o menys).

En un context repressiu i clarament antidemocràtic, en consens amb les forces polítiques estatals i un mirar cap a l'altra banda de la UE. S'ha produït una centrifugació de les iniciatives polítiques que vagin més enllà de la gestió administrativa, Govern, Parlament, Local, societat civil i ciutadania. Hi ha cert esgotament de les formes d'activisme desenvolupades en els darrers anys i manca un debat seriós sobre què cal fer, centrant-se més en les solucions que en la recerca de culpables. Hi ha una clara pèrdua de la iniciativa política en un moment en el que seria molt important tenir un estat propi i no un estat en contra. En el que les propostes des de l'independentisme en defensa dels interessos de les classes populars, parlem d'interessos, haurien de ser centrals.

Ens cal un diagnòstic i un enfoc estratègic (els fulls de ruta els carrega el diable i la tàctica com a estratègia sovint no passa de foc d'encenalls), organització i mobilització. Ens cal passar de la mentalitat confinada a la mentalitat mobilitzada, sense solució de continuïtat. Aquest és el nostre estat d'alarma.

La tranquil·litat de no haver renunciat a res

Cent números del butlletí *La Veu* de Reagrupament!!! Els números de la nostra revista recullen la vida política catalana d'aquests últims anys vistos des de l'òptica d'homes i dones independentistes sense vacil·lacions, que considerem el primer objectiu la llibertat del país i que estem convençuts que aquesta fita l'hem d'assolir junts perquè no podem aplicar polítiques pròpies ni de dretes ni d'esquerres si abans no som lliures.

Reagrupament va néixer a l'entorn d'un projecte liderat per en Joan Carretero, un home al qual, a parer meu, no se li ha fet justícia. Reagrupament va representar un punt d'inflexió en la manera de fer política. La política en majúscules. Aquella que treballa per a la col·lectivitat, però que la vol implicada, exigent i, a la vegada, generosa perquè considera que el bé comú està per sobre de qualsevol interès particular.

La primera vegada que vaig entrar en contacte amb el projecte va ser en un sopar a casa de la Rut Carandell i en Pere Torra. Des del primer moment vaig tenir clar que Reagrupament era el «meu» projecte. Em recordava tant a Nacionalistes

d'Esquerra, un projecte de joventut, un somni de país, un somni per aconseguir una Catalunya lliure, justa, rica en projectes i il·lusions, desvetllada i feliç, manllevant alguns dels mots del poeta...

Els primers mesos, els primers anys de Reagrupament van il·lusionar molts independentistes. Cada dia érem més. Vaig ser coordinadora del Barcelonès Nord i, entre l'astorament i l'emoció, cada vegada que obria l'ordinador constatava que hi havia noves sol·licituds que volien engrandir el projecte. No tot van ser flors i violes, però. Hi va haver de tot. Cops baixos que venien de dintre i de fora. Els de fora, els puc entendre. Era un projecte que feia por. Feia por a la política tradicional, als polítics que van amb cuirassa, que calculen què han de dir per esgarrapar un vot d'aquí i un altre d'allà. Els reagrupats anàvem a cara descoberta, la il·lusió ens feia valents, agosarats. Ningú no volia anar a cap llista. Ningú no pensava en cap reconeixement personal. Tots i totes pensàvem en el país que somniàvem. Molts anys després, la malaguanyada Muriel Casals ens va definir molt bé «Vosaltres sou el somni».

No em vull entretenir en parlar dels cops baixos. Fan mal. Dels que jo vaig viure, no n'he oblidat cap i haig de confessar que, encara ara, no els entenc que encara em dolen molt i que m'han convertit en una persona més cauta, molt menys innocent en qüestions polítiques i, amb un sisè sentit per veure-les venir, en política i en relació amb alguns polítics.

En el moment d'escriure l'article per aquest número 100, la situació del nostre petit i estimat país, necessita més política, més bona política, que mai. No ens podem permetre ni el més petit defalliment. La crisi que ens envolta ens permet veure molt clarament el destí que ens espera si no podem ser un país lliure. Renovem la il·lusió, impliquem-nos en l'embat que no trigarà gaire a presentar-se. Junts, amb els mateixos ideals, que no hem abandonat mai, donem tot el suport als nostre presidents, al president Puigdemont que treballa amb el seu equip des d'Europa i al president Torra que, en els dos anys que està al capdavant de la Generalitat, ha estat al peu del canó i ha defensat, sense embuts, els nostres drets personals i col·lectius.

La nostra història encara no està escrita

Estem d'aniversari: la nostra *Veu* ha arribat al número 100. Això és un molt bona notícia i jo n'estic molt orgullós. Abans que res felicitats a tots els que ho heu fet possible, de veritat!

Però reflexionant sobre aquest tema i, parafrasejant a l'admirada Teresa Casals "... avui m'ha passat pel cap que ..." seria de justícia que els reagrupats que ho desitgin puguin escriure alguna experiència de les moltes que han viscut dins de la nostra associació durant els onze anys que tenim de vida, com a organització independent (i independentista....).

Segur que en tindrem moltes de coses a explicar, perquè la nostra, ha estat una associació amb molts alts i baixos, ja des dels nostres inicis, quan érem un grup d'opinió (i pressió) dins d'Esquerra. Recordeu que al nostre president fundador ja el va destituir de les seves funcions de Conseller d'Interior de la Generalitat, el mateix President Pasqual Maragall.

Recordo, per exemple, l'emoció que vaig sentir després de llegir l'article titulat "Pàtria i Dignitat", publicat a l'abril del 2009 al diari *Avui*. O l'entusiasme de les multitudinàries assemblees al Palau de Congressos de Catalunya, quan érem més de 3000

associats. També l'energia i les sinèrgies que van sorgir a la intensa campanya electoral a les eleccions al Parlament de Catalunya del 2010. Ens vàrem "patejar" (i "repatejar") tots els racons de les comarques del país. I vam omplir de cartells i pancartes totes les cantonades i rotondes dels nostres carrers i carreteres de Catalunya.

També recordo amb pena el desencís que ens vam emportar quan veiérem que en Joan Laporta anava amb Solidaritat, amb López Tena i la resta. O l'atzucac que ens vam endur quan vam conèixer el resultat de les eleccions. O anteriorment, la crisi que vam patir amb la dimissió de Joan Carretero com a President que es va anunciar a una junta de govern que es va fer a Vic, crisi que es va mig tancar a l'acte multitudinari de suport al nostre President, a Castelldefels.

Personalment m'agradaria compartir amb vosaltres el capítol en el que vam intentar que s'unifiqués Reagrupament amb el Moviment Demòcrata Català de Josep-Maria Vila d'Abadal, intent que no va reeixir.

Amb onze anys d'història estic segur que, tots nosaltres, tenim moltes coses a explicar. Perquè han estat uns anys molt intensos, molt, en els que els avenços en el nostre objectiu principal, el de la independència del nostre poble, han estat insuficients, per desgràcia.

Estic segur que tots tenim molts records que voldríem compartir, experiències que no trobarem mai ni a la *wikipedia* ni a *google*. Per això crec que seria una bona idea que els qui formem part de la història de Reagrupament, a partir de *La Veu* número 101, tinguem un espai per a poder-nos expressar, si així ho creiem adient.

Josep Ramon Soldevila

Trobada d'una delegació de Reagrupament amb el MH President Quim Torra

Tot el que és bo es fa esperar. El passat 1 d'agost, el President Quim Torra va rebre oficialment una delegació de Reagrupament, formada pel President, Josep Sort i pels vicepresidents, Albert Aragonès i Xavier Minguet. Es va fer en el context de les recepcions a partits i entitats independentistes de cara a com encarrilar el procés (i molt abans de la situació de crisi sanitària i socioeconòmica actual).

Naturalment, va ser un orgull per a la nostra associació. Malauradament, però, les habituals fotos de rigor que sempre es fan quan hi ha una recepció presidencial, han trigat una mica en arribar. Fins avui mateix. Però, no passa res, ja les tenim i ens encanta difondre-les arreu. Vegeu-les aquí i en altres xarxes socials.

Eleccions

En una compareixença a finals de gener, el MHP Torra va dir que convocaria eleccions autonòmiques un cop s'haguessin aprovat els pressupostos al Parlament. Això ho va fer bàsicament pel fet de que el *Tribunal Supremo español* el va inhabilitar i el president del Parlament li va treure l'escó, encara que podia seguir com a President de la Generalitat.

Les darreres eleccions autonòmiques van ser el 21 de desembre de 2017 i, encara que les va guanyar *Ciudadanos*, la majoria independentista sumava per fer Govern.

Els pressupostos de la Generalitat es van aprovar el passat abril, per tant, ja s'haurien de convocar les eleccions. La pandèmia del COVID-19 ha fet que el mateix MHP Torra hagi considerat que convocarà les eleccions més endavant, un cop hagi passat o estigui més ben controlada.

De fet, si volgués, les podria convocar pel desembre de 2021, que és quan correspondria, però els que el coneixem sabem que és un home de paraula.

Darrerament els partits de l'oposició, tant el PSC com els Comuns volen que ja es convoquin les eleccions. També ERC s'hi

ha sumat, com no. Però per què aquestes presses? La gestió tan eficaç de la crisi sanitària que ha fet el MHP Torra i el seu equip, encara que hi ha hagut forats negres com el tema de les residències d'avis, que, curiosament al principi depenien de Benestar Social, conselleria d'ERC, però del que no se n'ha fet molt mala sang, fa que hagi pujat molt la popularitat del MHP Torra.

A part, unes darreres enquestes on ja no hi havia una victòria clara d'ERC a les properes autonòmiques ha fet que totes aquestes demandes d'eleccions s'hagin aturat de cop. La desaparició de la taula

de diàleg entre el Govern català i l'espanyol, que bàsicament van voler els d'ERC i l'evidència que recolzar a en Pedro Sanchez per ser investit president espanyol a canvi de res i afegint el menyspreu que ha tingut aquest, fan que no convingui a ERC el fet que hi hagi eleccions autonòmiques en breu.

Inclús darrerament s'han tornat a sentir independentistes.... Està clar qui treballa pensant per el país i qui ho fa pensant en el partit.

Amb aquesta gent d'ERC no serem mai independents, però malauradament els hem d'aguantar. Fins quan?

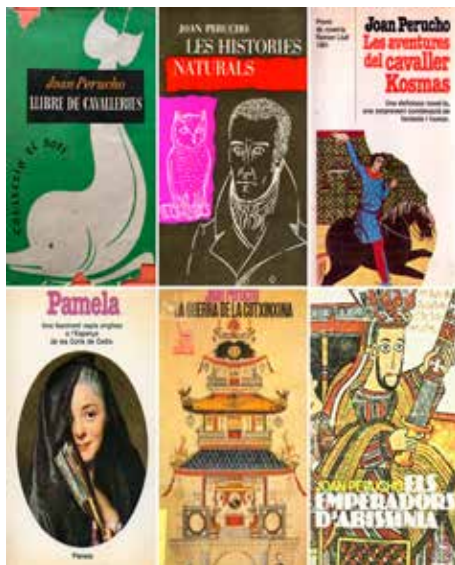

Les fantàstiques novel·les de Joan Perucho: El conjunt (I)

En lloc de fer una ressenya d'un sol llibre com correspon en aquesta secció de la publicació que ara arriba al centenar, aprofito un altre centenari, el del naixement de Joan Perucho, per a dedicar-li hi una sèrie de tres articles. Hi tractaré les seves novel·les, com a conjunt relativament acotat que inclou la imprescindible *Les històries naturals* (1960), un dels millors llibres escrits en llengua catalana del segle XX. No és tan sols que tot el conjunt sigui de gran qualitat, sinó que la lectura integral esdevé molt més rica i significant i, encara, algunes de les històries iniciades en uns llibres continuen en els altres. La llista de les obres, a més de la que he esmentat, és la següent: *Llibre de cavalleries* (1957); *Les aventures del cavaller Kosmas* (1981); *Pamela* (1983); *La guerra de la Cotxinxina* (1986); *Els emperadors d'Abissínia* (1989); i encara hi podem afegir *El baró de Maldà* i *les bèsties de l'infern* (1994). Sobretot les sis primeres constitueixen un conjunt que presenta una gran coherència entre si i també amb les altres obres de l'autor en poesia, assaig, crítica artística, etc.

Joan Perucho fou un gran innovador de les nostres lletres, entre altres raons pel fet de desplegar una versió molt personal del gènere fantàstic al qual s'adscriuen les seves obres. La intel·ligència, l'humor, l'erudició, l'estructura de llibre d'aventures, l'enginyosa manipulació de la història, l'abundant intertextualitat,... desborden una classificació unívoca. Per això és preferible parlar de "fantàstiques novel·les" en lloc de "novel·les fantàstiques". En són, de fantàstiques, des de tots els punts de vista.

Tota la literatura fa sempre referència a textos anteriors amb els quals els nous estableixen alguna relació, encara que sigui de contradicció. En el cas de Joan Perucho, la seva obra literària està bastada molt explícitament sobre llibres, moltíssims llibres. Per això, en les novel·les va dur a terme interessants exercicis de referència o, directament, de paròdia, a partir d'obres o autors de la literatura

universal, com poques vegades hem vist en la nostra tradició. En un article del 2017, proposava un aparellament de totes les novel·les de l'autor, amb aquelles obres que constitueixen els seus hipotextos, és a dir, textos origen, de la manera següent:

- *Llibre de cavalleries* < *Crònica de Ramon Muntaner*, però també el *Tirant lo blanc* i *Curial e Güelfa*
- *Les històries naturals* < *Dràcula* de Bram Stoker
- *Les aventures del cavaller Kosmas* < *Novel·la bizantina* i, en part, *Peregrinatio ad Sancta Loca*
- *Pamela* < *Pamela or virtue rewarded* de Samuel Richardson
- *La guerra de la Cotxinxina* < *El món perdut* d'Arthur Conan Doyle
- *Els emperadors d'Abissínia* < *Life of Samuel Johnson* (La vida de Samuel Johnson) de James Boswell i *La història de Rasselas, príncep d'Abissínia* de Samuel Johnson.

Perucho, que fou l'introduïdor de Lovecraft a la península, sovint es va avançar al seu temps. A les seves novel·les, redescobreix el món medieval des del fantàstic, molt abans que esdevingués moda; introdueix la figura del vampir en la nostra ficció, en la forma anostrada del dip; parodia la novel·la bizantina o la famosa novel·la epistolar de Richardson; proposa una continuació hilarant per a *El món perdut*, amb pterodàctil inclòs, abans que Spielberg l'adaptés al cinema amb *Parc Juràssic*; s'atreveix a reformular el *Rasselas* de Samuel Johnson i fer caminar per Abissínia el doctor amb el

seu inseparable James Boswell.

Es poden agrupar les sis novel·les en dos grans grups que un editor podria publicar amb grapa com a trilogies. D'una banda, hi hauria la **Trilogia oriental**, integrada per *Llibre de cavalleries*, el *Kosmas* i *Els emperadors d'Abissínia*. D'altra banda, emergeix una **Trilogia vuitcentista**, formada per *Pamela*, *Les històries naturals* i *La guerra de la Cotxinxina*. En cada una de les trilogies es reprenen temes i personatges.

D'una banda, l'eix vertebrador de la trilogia oriental és el viatge cap a l'est, cap a Orient. És un trajecte que arrela en l'episodi històric de l'expedició la Gran Companyia Catalana, que compta amb el brillant testimoni escrit de Muntaner; després una mena d'enyorament per la glòria i civilització de l'Imperi bizantí i la seva versió ibèrica (Josep M. Espinàs, amb encert, va qualificar Perucho de "gran enyorador"); persegueix la figura llegendària del Preste Joan de la mà del doctor Johnson i el bo d'en Boswell. Per altra banda, la trilogia vuitcentista recorre la història d'Espanya de gairebé tot el segle XIX. Cronològicament, arrenca amb algunes de les vicissituds de les Corts de Cadis (*Pamela*), passant per la primera guerra carlina (*Les històries naturals*), fins als darrers estirabots que posen de manifest la decadència colonial hispànica a Filipines i al sud-est asiàtic (*La guerra de la Cotxinxina*).

Les dues agrupacions que proposo obeeixen a raons pràctiques que ajuden a parlar-ne, però no exclouen que hi hagi referències "creuades" entre tots els llibres. A més, el corpus novel·lístic peruchià presenta una continuïtat molt clara basada en el tractament fantàstic i l'estructuració de la trama sobre el motiu del viatge i les aventures. Cal estar disposat que els personatges interactuïn amb Ramon Llull a Famagusta, el general Prim a prop del Vendrell, Sant Isidor en una ciutat inexistente o Phileas Fogg enmig d'una selva asiàtica; o que el text estigui semblant d'anacronismes com un vers de Joan Salvat Papasseit citat al segle XIX o un fragment de la *Ben plantada* per descriure l'enamorada de Kosmas en ple període visigòtic; etc. Tot plegat no genera confusió en el lector, sinó al contrari és un plaer intel·lectual ple d'amenitat i cultura, tota una delícia.